

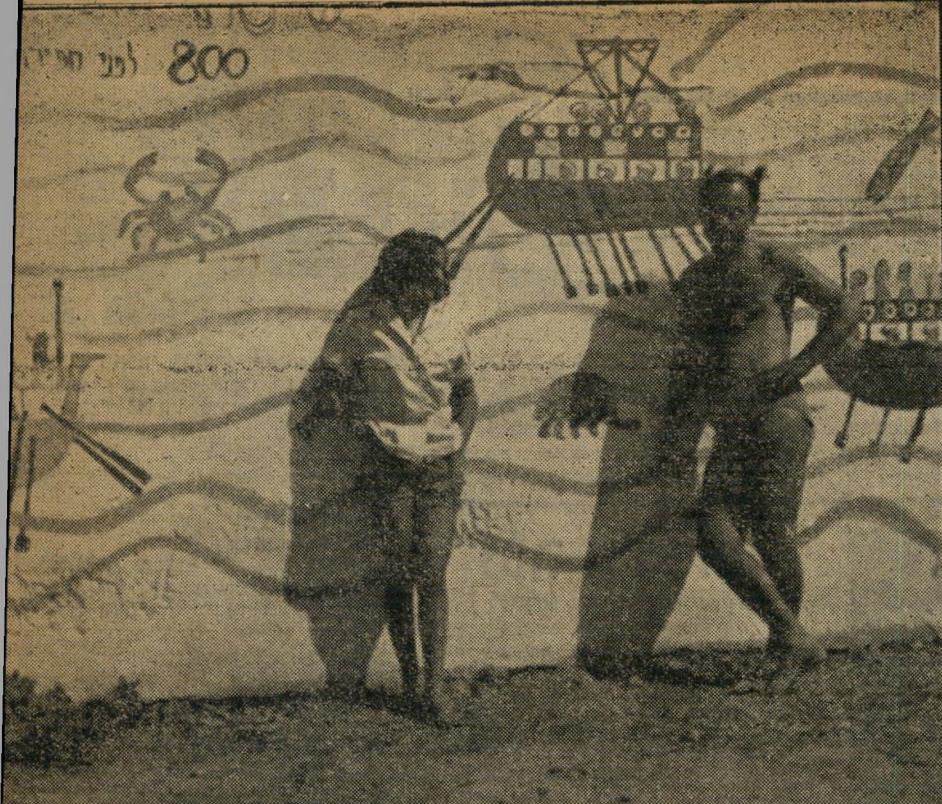
אכזיב

יצר מסורת חדשה בליל כלולותיו

שבוע התוספה מסורת מיוחדת להחי הארץ. בדומה לרחבעם ("גאנדי") שפתח בזמנו במסורת העלייה ברגל, לכבוד יום הולדתו של בנו, ייסד אביבי מוסד אישי משלו: הילולת יום כלולותיו, בכפר העובב והנהדר, מקום בו הוא מתגורר לבדו, עם תמר.

איש, שהתקבצו מכל חלקי הארץ, כיום ו' לפי הזמנתו של אביבי, בלטי המגוון פניהם של אישים ידועים, קציני אג"מ, משרה בכירים, ואישים אחרים. זה אוסף סגונו. המשותף לו: אהב ורף הארץ, חיבתו ליישוב-הקסם אכזיב, בו טוכן לבדו ביתו של אביבי (1143).

רדת החשכה הודלקו הלמידים וה' ת הרבים בראש החורבות והבתים של הנטוש. צללי-ענק הוטלו בין סלעי

הלכו אלי ותמר אביבי כאשר השתקעו בכפר הנטוש אכזיב. בין אתרי המקום — שרידי התרבות הפניקית העתיקה. על קיר אחד הבתים ציירה תמר את ספנות הפניקים, כפי שהם מופיעות בציורי-קיר עתיקים במסורת.

הראשוני ואת הטוילים של אנשי תש"ח. מאוחר יותר נפרד הקהל לחבורות. קבוצות קטנות פרשו מן המזורה הגדולה, הציתו לעצמן מדרות-זוטא, ישבו בצללי חוף הים הרוחש. איפה אישם הופיעו מאנדולינות. קול לחש-שירה, מיתרי כלי. גינה וגלים — הכל הצטרף למקהלה מופלאה וחרישית. מפעם לפעם היתה פורצת לתוך השתיקה שירתם של קומק"ח גגים זה אי אחר. כאן — זוג היוצא בריקוד תימני, שם — שיר מן הימים ההם, הגואת כשהחברה מגבירים את מאמציהם מרוב געגועים.

★ ★ ★
"להתראות בשנה הבאה!"

למחרת, בשעה מוקדמת למדי, יצאו המכונסים לטבילת-שחר. מאות גופות שזופים פחות או יותר פרצו לעבר הגלים בצהלית-גיל. כאשר הזלו מתפוררים המזמנים, בשעות אחר-צהריים, שורה הרגשת-סיפוק עמוקה. "להתראות בשנה הבאה!" קראו כולם. לא היה ספק אצל איש שבשנה הבאה, ובשנים שלאחר מכן, יוכלו לבוא לאכזיב של אלי — על אף המנסים להתנכל לאחד ממעט המקור מות הבלתי-נגועים על-ידי תרבות-השיכור נים והפיתוח, מעינ-כרם ועד לאדני-עמוד.

ולהשמיע ציזבאטים. לאחר מכן פרשו לחבורות קטנות יותר, השמיעו שירת זמר והעלו זכרונות, בעוד כמה זוגות מתייחדים בחולות שמסביב. בשעות הבוקר נהנו המזמנים מרחצה בים ומביקור במוזיאון הימי שבמקום.

אכזיב לא איכזב

את מאות ידידי ואת המטיילים ש' הזמנתו למטיבה. ליד המזורה התכנסו המסובים לשיר, לרקוד

גישה, מוטב היה לשמור על אתריה ההיס' טוריים של ישראל, להציל את קיומו של אכזיב מפני תכניות-ההריסה האחיליות.

★ ★ ★
מסורת עתיקה-חדשה

ד נאום לאור המזורה לא היה ארוך. "הוא ריתק את תשומת-לב הקרואים. אך ציונות היא ציונות. "הזמנתי אתכם לבלות — או תבלו!" אמר אלי. ללא תיכנון מקדם, ללא מנחה בשכר ו' ללא תפאורות מלאכותיות, התארגנה הח' גינה. הטמבור הדהד חרישית. קול הלילים צורמני ליחה את המחוללים. דבקה סוערת, מלאת להט, שהעלתה זיכרונות יקרים אצל ותיקי החבורה, הסעירה את הקהל. עם גבור המחול שולחבו פני הניכחים. בני חבורת רוכבי-הקטנועים שערכה טיול מאורגן למקום ישבו ליד גבר מבוגר, לובש חאקי, כנראה איש-קיבוץ או מושבניק ותיק. מספר נערות בגינס שוחחו עם חיילים לוב' שירמדים, שהשתחררו במיוחד ממחנה דרומי כדי לעלות ברגל לחוף הצפוני המרוחק. לא מעטים מן הבאים הביאו אתם את נשותיהם ואהדים — אף ילדים קטנים. אשה אחת החזיקה תינוק קט בזרועותיה. המה' זה הזכיר עלייה לרגל, קהל ישראלים עולים למיקוש, כדי להשתתף בטכס עתיק-יומין. אולם המסורת היתה חדישה ביותר. המ' ציא אותה אלי אביבי, והיא קויימה השנה לראשונה. ובכל זאת היה בה דברימה מקורי, עצמי, שהזכיר את החי הפלמי-חי

באו הקרואים — על קטנועים, במכוניות פרטיות, ב' רכב ציבורי ואף ברגל. הם גילו הזדהות למופת, האזינו לנאומו של אביבי, שקרא לעזור לו להציל את אכזיב ממוזרנותה

מועצת סולט-יצור מתכוננת להסיר את האופי המיוחד במינו של המקום, להפכו למרכז תירות מודרני רגיל, על חשבון ה' אתרים ההיסטוריים והנוף הפראי.

באת למשפחה לתמר ולאלי אביבי, שנה לאחר נשואיהם, בצורת חתול על תמר יותר מכל דבר אחר — מלבד בעלה ואביבי.